

Γράφει ο **Χρήστος Επαμ. Κυργιάκης**

Η Άννα Γουναρίδη, καταξιωμένη χειρουργός ορθοπεδικός ετοιμαζόταν να φύγει από το νοσοκομείο λίγο πριν τα μεσάνυχτα, μετά από μία εξαντλητική μέρα. Αμέτρητα χειρουργεία εξαιτίας ενός τροχαίου με πολλούς τραυματίες.

Είχε και το πρόβλημα με το δεξί της πόδι που την έκανε, στην κυριολεξία, να μην μπορεί να κάνει βήμα. Προίκα από τα βασανιστήρια στα κρατητήρια της ΕΑΤ-ΕΣΑ την περίοδο της χούντας.

Τη χτυπούσαν και τη βασάνιζαν μια μέρα ολόκληρη, μετά τη σύλληψή της στις 15 Νοεμβρίου του 1973. Δεν σταμάτησαν να τη χτυπούν ακόμη κι όταν ούρλιαζε από τον πόνο και τους έλεγε πως έσπασε το δεξί της γόνατο. Την άφησαν ήσυχη μόνο όταν σύρθηκε λιπόθυμη στο πάτωμα. Όταν μετά από μια βδομάδα μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο το κακό είχε ήδη γίνει. Η επέμβαση στο χτυπημένο γόνατο έφερε ελάχιστα αποτελέσματα. Από τότε περπατούσε κουτσάινοντας και κάθε φορά που κουραζόταν την έπιανε ένας ανυπόφορος πόνος. Αυτόν περιέγραφε και τώρα στη φίλη της την Ελέν, την αναισθησιολόγο.

A: Όποτε έχουμε εφημερία και πέφτουν πολλά χειρουργεία τα ίδια περνάω. Πόσα παυσίπονα να πάρω;

E: Έλα, εντάξει. Θα πας τώρα στο σπίτι σου και θα ξεκουραστείς.

A: Δεν νομίζω να μπορέσω να ξεκουραστώ.

E: Γιατί;

A: Σήμερα είναι 15 Νοεμβρίου! Σαν σήμερα πριν από 41 χρόνια, έζησα το μεγαλύτερο εφιάλτη της ζωής μου, το ξέχασες;

Ε: Καλά, δεν θα το ξεπεράσεις ποτέ;

Α: Το έχεις εύκολο; Κάθε βήμα που κάνω, μου θυμίζει το σπασμένο μου γόνατο. Κάθε φορά που κουράζομαι λίγο παραπάνω, υποφέρω όσο δεν φαντάζεσαι. Νομίζεις πως δεν έχω κάνει προσπάθειες να το ξεπεράσω. Όταν όμως πλησιάζει η επέτειος, τις νύχτες ξυπνάνε οι εφιάλτες. Μου έρχεται στο μυαλό μου λεπτό προς λεπτό εκείνη η νύχτα με κάθε λεπτομέρεια. Το πώς μας έπιασαν, πώς μας μετέφεραν στα κρατητήρια της ΕΣΑ στη Μπουμπουλίνας.

Ε: Ηρέμησε σε παρακαλώ. Έχεις αρχίσει και τρέμεις. Δεν το βλέπεις;

Α: Το πώς άρχισαν να με βασανίζουν. Ζητούσαν ονόματα, συνωμοτικά σχέδια. Τίποτα από αυτά δεν υπήρχε. Το μυαλό μου φτάνει μέχρι τη στιγμή που ούρλιαξα από τον πόνο όταν ο βασανιστής μου, δεν ήταν πάνω από 25 χρονών, μου τσάκιζε το γόνατο. Μετά λιποθύμησα. Από τότε η ζωή μου άλλαξε, έσπασε όπως και το γόνατό. Έχασα το χαμόγελό μου. Δεν θα ξεχάσω ποτέ το πρόσωπο του κι εκείνη την βαθιά ουλή που είχε στο δεξί του χέρι. Δεν θα ξεχάσω ποτέ το όνομά του. Το έμαθα αργότερα, τυχαία, τη μέρα που έφευγα από την ΕΣΑ.

Ε: Μα τι λες τώρα; Κατάφερες να γίνεις η κορυφαία ορθοπεδικός της χώρας με παγκόσμιο κύρος. Μια χαρά τα πήγες στη ζωή σου.

Α: Δεν καταλαβαίνεις; Ασχολήθηκα μόνο με την επιστήμη για να καλύψω την έλλειψη από τις χαρές της ζωής. Μια συντροφιά, μια σχέση, μια αγάπη, ένα παιδί! Όλα αυτά τα αρνήθηκα. Δεν ήθελα να είμαι με κάποιον που θα με λυπάται.

Πριν προλάβουν η Άννα και η Ελένη να φύγουν ένας ειδικευόμενος γιατρός κατέφτασε βιαστικός.

Γ: Ετοιμαστείτε γρήγορα. Έχουμε επείγον περιστατικό. Ένας ηλικιωμένος, γύρω στα 65, έπεσε από τον δεύτερο. Έρχεται με συντριπτικά κατάγματα στη σπονδυλική του στήλη.

Α: Ωραία. Γιατί δεν φωνάζεις το Γιώργο. Νομίζω έχει έρθει.

Γ: Μόνο εσύ μπορείς να αναλάβεις την περίπτωση του. Είναι ακριβώς στο στοιχείο σου.

Α: Κι έλεγα να πάω στο σπίτι να ηρεμήσω. Εντάξει. Ετοιμάστε τον κι ερχόμαστε.

Σε λίγα λεπτά βρέθηκαν στο χειρουργείο. Ο τραυματίας ήταν έτοιμος. Η Ελένη ξεκίνησε τη

χορήγηση του αναισθητικού και η Άννα έπιασε το νυστέρι. Ξαφνικά, το νυστέρι πέφτει από τα χέρια της. Για λίγες στιγμές, το κορμί της μαρμάρωσε κι αμέσως μετά άρχισε να κινείται προς τα πίσω με τα μάτια της, γεμάτα τρόμο, να είναι καρφωμένα στο δεξί χέρι του ηλικιωμένου. Με μια κίνηση πέταξε πέρα τη χειρουργική της μάσκα και, κουτσαίνοντας, βγήκε από το χειρουργείο. Οι βοηθοί και οι νοσοκόμες έμειναν αποσβολωμένοι, προσπαθώντας να καταλάβουν τι είχε συμβεί. Η Ελένη, έτρεξε ξωπίσω της. Τη βρήκε να κάθεται έξω από το χειρουργείο στην αίθουσα αναμονής.

Ε: Τι έπαθες παιδί μου; Εσύ είσαι κάτασπρη λες και αντίκρισες τον ίδιο το χάρο!

Α: Ακριβώς αυτό έγινε.

Ε: Μπορείς σε παρακαλώ να μου εξηγήσεις τι έπαθες; Η ζωή του ανθρώπου μέσα κρέμεται από μια κλωστή. Αν δεν χειρουργηθεί άμεσα θα πεθάνει σίγουρα.

Α: Ελένη, δεν μπορώ να τον χειρουργήσω. Καλέστε το Γιώργο.

Ε: Άννα σύνελθε. Τι είναι αυτά που λες; Ξέρεις πολύ καλά πως αν έχει μια μικρή ελπίδα να επιζήσει, μόνο εσύ μπορείς να του τη δώσεις. Ο Γιώργος από σένα μαθαίνει κι ακόμα δεν είναι σε θέση να αναλάβει μια τέτοια περίπτωση.

Α: Μου είναι αδύνατο να χειρουργήσω αυτόν τον άνθρωπο! Δεν καταλαβαίνεις;

Ε: Ε, όχι! Δεν καταλαβαίνω! Γιατί όχι αυτόν τον άνθρωπο;

Α: Γιατί αυτός ο άνθρωπος είναι ο βασανιστής μου! Το κατάλαβες τώρα;

Η Ελένη έχασε τη λαλιά της. Δεν ήξερε τι να πει. Έβαλε το κεφάλι της ανάμεσα στα δυο της χέρια και προσπαθούσε να βρει το κουράγιο ν' αρθρώσει μια κουβέντα.

Λίγες θέσεις πιο πέρα, καθόταν μια γυναίκα. Θέλοντας και μη άκουσε όλα όσα ειπώθηκαν πριν από λίγα λεπτά. Από την αρχή έδειχνε ανήσυχη. Στις τελευταίες κουβέντες της Άννας, πετάχτηκε σα να τη χτύπησε ρεύμα. Με μικρά διστακτικά βήματα πλησίασε τις δύο φίλες. Τα μάτια της είχαν γεμίσει δάκρυα και η φωνή της μόλις που ακουγόταν.

Γ: Έχεις απόλυτο δίκιο κοπέλα μου να μη θες να τον χειρουργήσεις.

Α: Συγγνώμη, ποια είστε εσείς κυρία μου; Και δεν είπα ότι δεν θέλω, είπα δεν μπορώ. Όμως,

εσείς ποια είστε;

Γ: Εγώ...εγώ είμαι η γυναίκα του ανθρώπου στο χειρουργείο. Η γυναίκα του βασανιστή σας. Είδατε πώς τα φέρνει η ζωή; Από τότε που έμαθα για σας πάντα ήθελα να σας συναντήσω.

Α: Τι εννοείται μάθατε για μένα;

Γ: Όταν πρωτογνώρισα τον άντρα μου έδειχνε ένας φυσιολογικός άνθρωπος. Περνώντας ο καιρός, πολλές φορές φερόταν απότομα. Μετά, άρχισε να νευριάζει εύκολα και να ξεπερνάει τα όρια. Αργότερα άρχισε το ποτό. Στην αρχή το έλεγχε μετά έπινε όλο και περισσότερο. Κάποιο βράδυ που είχε πει πολύ μου τα είπε όλα. Οι τύψεις τού τρυπούσαν το μυαλό και τον έκαναν να τρελαίνεται. Είχα αποφασίσει να φύγω και να τον αφήσω. Το μόνο που ένιωθα για κείνον ήταν μίσος. Όταν έμαθα την αλήθεια, δεν ξέρω για ποιο λόγο, άρχισα να τον λυπάμαι.

Ε: Και τώρα θέλετε να τον λυπηθεί και η Άννα; Μετά από αυτό που της έκανε; Εγώ δεν τον λυπάμαι καθόλου για όσα πέρασε. Ήταν ακριβώς ότι του άξιζε.

Γ: Δεν έχεις άδικο κοπέλα μου. Αυτός ήταν και ο λόγος που ο γιος μου, όταν πια μεγάλωσε, έφυγε από το σπίτι.

Α: Κυρία μου, σας το είπα και πριν. Δεν μπορώ να τον χειρουργήσω. Φοβάμαι μήπως την ώρα της επέμβασης του προκαλέσω μεγαλύτερο κακό. Ξέρετε κάτι; Δεν θέλω να κάνω αυτό που έκανε ο σύζυγός σας σε μένα. Θα είναι σα να του προσφέρω εξιλέωση, σα να του δίνω δίκιο, σα να τον δικαιολογώ. Αν γίνω κι εγώ θηρίο θα είναι σα να ακυρώνω τον εαυτό μου. Σ' όλη μου τη ζωή αγωνίζομαι ενάντια σε κάθε θηριωδία, αγωνίζομαι για να μην μετατρέπονται οι άνθρωποι σε θηρία, αλλά να παραμένουν άνθρωποι.

Γ: Δεν θα προσπαθήσω να σας πείσω. Δεν έχω αυτό το δικαίωμα. Κάντε ότι σαν προστάζει η συνείδησή σας. Νομίζω πως δεν χρειάζεται άλλο να μένω στο νοσοκομείο. Θα περάσω πάλι αύριο να μάθω τι απέγινε. Καληνύχτα και...

Η γυναίκα, δεν μπόρεσε να τελειώσει την πρότασή της. Τι ήταν αυτό που ήθελε να πει αλλά δεν βρήκε το κουράγιο να το αφήσει να βγει από το στόμα της; Ας βάλει ο καθένας τη δική του εκδοχή.

Τελικά η Άννα, χειρουργήσε το βασανιστή της ο οποίος επέζησε μεν αλλά για την υπόλοιπη ζωή του, εκτός ίσως από τις τύψεις θα τον ταλαιπωρούσε και η δυσκολία στο να μετακινείται όπως πριν καθώς θα ήταν αναγκασμένος να χρησιμοποιεί κάποιο μπαστούνι.

Όταν η Ελένη ρώτησε την Άννα πού βρήκε το κουράγιο και την ανθρωπιά να γιατρέψει το βασανιστή της, εκείνη της χαμογέλασε και της απάντησε:

Α: Δεν ξέρω ακόμη αν το έκανα από ανθρωπιά ή αν έγινα κι εγώ για μια φορά στη ζωή μου θηρίο...

Σ.Σ

Τα ονόματα είναι εντελώς φανταστικά